

ФАКУЛЬТЭТ
ГУМАНИТАРЫСТЫКІ
І МОЎНЫХ КАМУНІКАЦЫЙ

ЛІТАРАТУРНЫ АУТОГРАФІМ

№ 8
ЗІМА
2024

*Дорогие филологи, авторы и
просто неравнодушные
читатели!*

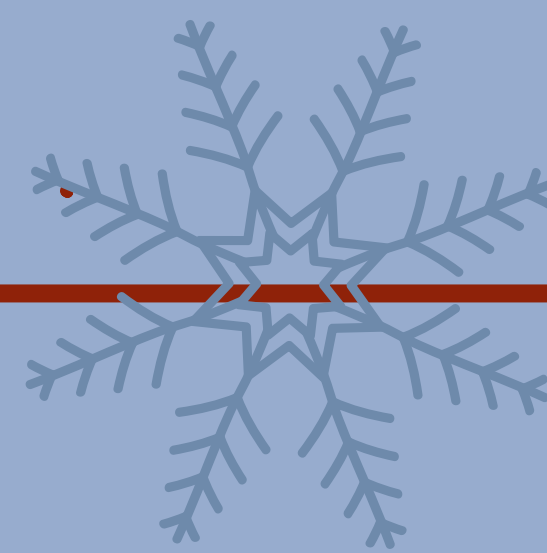

Предлагаем к вашему вниманию 8 (зимний) номер студенческого журнала **“ЛИТАРАТУРНЫ AUTOGRAPHUM”**, который выходит в электронном формате. В журнале публикуются стихотворения, проза, переводы, публицистические, журналистские материалы. Редакционная коллегия приглашает к творческому сотрудничеству всех желающих!

Зима является любимым временем года у творческих студентов, которые создают свои произведения, попивая горячий чай и смотря на метель. В этом зимнем номере “ЛИТАРАТУРНЫ AUTOGRAPHUM” предлагает вашему вниманию произведения патриотической и философской направленности учащихся Полоцкого колледжа ВГУ имени П. М. Машерова и студентов факультета гуманитаристики и языковых коммуникаций. Перевод поэтических произведений с русского на белорусский и даже с японского на русский будет полезен в изучении иностранных языков. В этом выпуске вы можете ознакомиться с работами учащихся средних школ. Широкою аудиторию заинтересует перевод отрывка из произведения писательницы Беллы Шагал. Если вам нравится устное народное творчество и поучительные рассказы, то мы предлагаем вам прочитать переводы народных сказок и басен от наших лицеистов.

A handwritten signature in red ink, consisting of stylized, overlapping loops and a long horizontal stroke extending to the right.

*С уважением,
главный редактор Царева Дарья
студентка 201-й группы ФГиЯК.*

Письмо

Я напишу тебе письмо,
Чтобы выразить свою любовь.
И слёзы капают с вином
На стол, блестящий с полотном.

В нём будет уйма, море слов
О том, как сильно я любил,
О том, каким я был наивным,
Что тебе душу подарил.

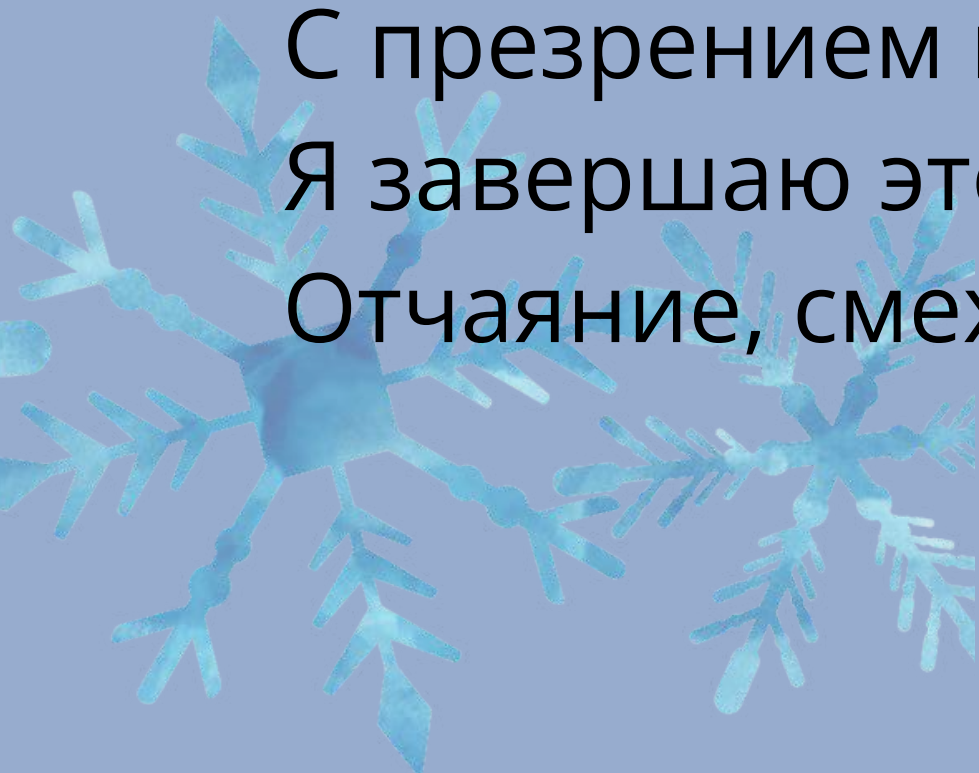
Я расскажу о тебе всё:
О жадности твоей губить,
Что сердце моё ты забрав
Не соизволила спросить.

А я мечтал открыться всем,
Готов был с гордостью кричать,
Что краше ты на свете всех
И от любви хотел летать.

Но быть любимым — страшный грех,
С презрением пью вино в руках,
Я завершаю этот смех,
Отчаяние, смех, отчаяние, страх...

Александр Демидович
ФГиЯК, 11 группа, 1 курс

Таинственность поверхности земли,
Доступна нам без всякой тайны,
Ведь недра не видны из глубины,
Есть лишь покрытие без снега.

Мы сотворили двойственную красоту,
Легенду Происхождения,
И под прозрачной пленкой лжи,
Мы видим мир до сотворения.

Одна лишь правда состоится в том,
Что мы демистифицируем Начало,
Прозрачность лжи не заменяется умом,
Нам не подвластны Земли Правды.

Александра Курзова
ФГиЯК, 201 группа, 2 курс

Усталость закрепилась в моих жилах,
И я не в силах превозмочь ту пустоту,
А пустота заполнена проливами,
Пролив потока мыслей. Духота.

Бессмысленность приобрела вновь краски,
Заполнила во мне всё существо.
Мне хочется дышать без игр в прятки,
Но вынужден я прятать себя от самого.

Но коль я нахожу себя в укрытии.
Дрожащего несчастного комка,
Вновь обретает краски платье,
В котором вижу вновь я не себя.

Подумать только об утопии,
К чему стремятся люди ныне,
Все идеально и бесформенно,
Все равны, одинаковы отныне.

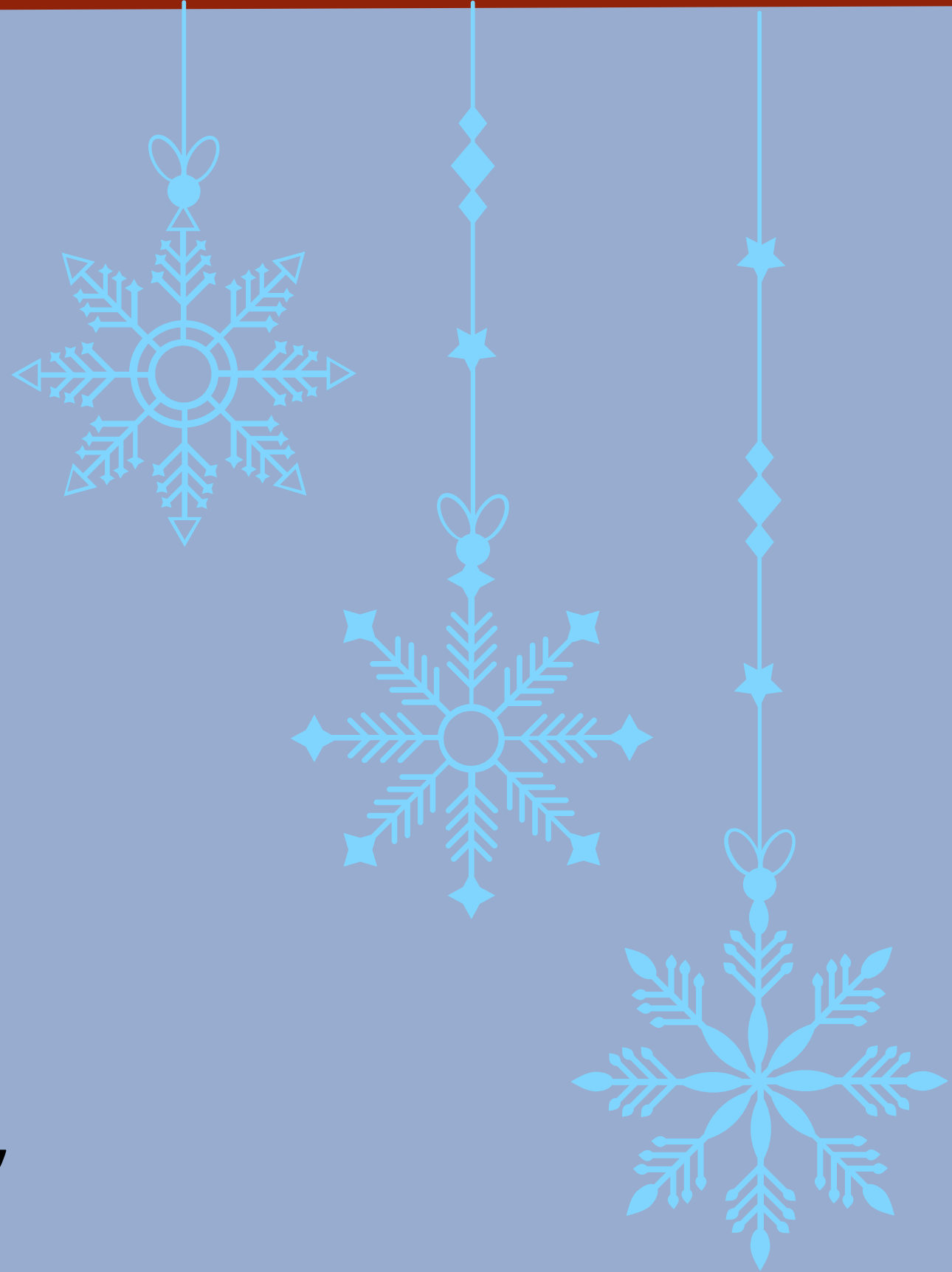
Живя в природном организме,
Мы забываем лишь о том,
Иррациональностью пропитан,
Весь мир и человек притом.

И круг мы помещаем в треугольник,
Мы ищем точные углы,
Но этот мир многоугольник,
И здесь мы думать не вольны.

Нет равновесия и нет порядка,
Которые пытаемся привлечь,
И покорить всё без оглядки,
Хотим мы этот хаос сжечь.

Всё в этом мире истерично,
И человек лишь малый плод,
Бунтующий ребенок поэтично,
Очеловечивает мирный скот.

Подумать только об утопии,
Мифическая сказка дум,
Где нет природы и подобия,
Но есть неведомый нам Ум.

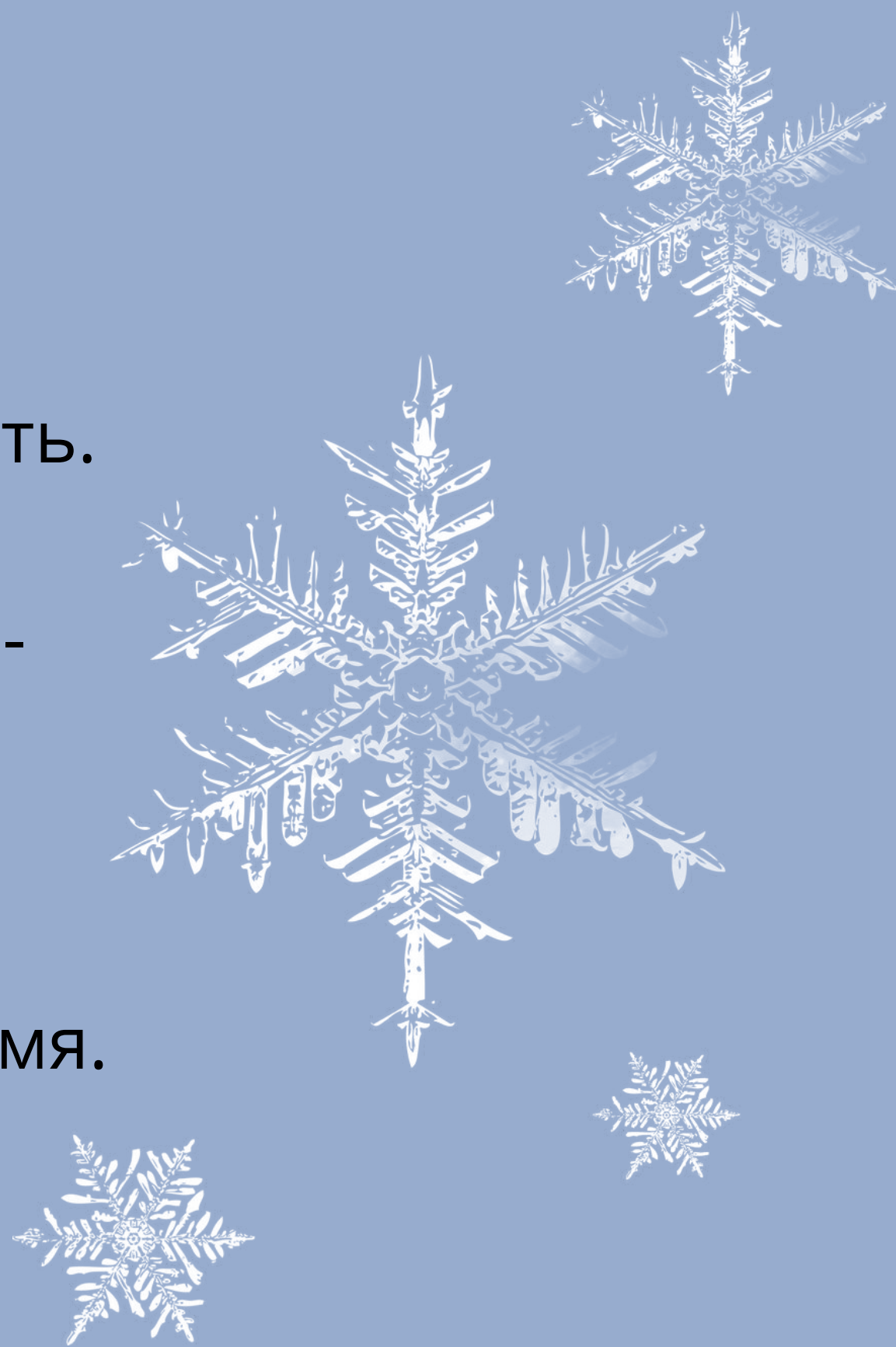
Вячеслав Рыбаков
ФГиЯК, 10 группа, 1 курс

Моя деревня

Мне просторно в деревне
родной
И так тесно в чужой стороне.
Другой нету деревни такой,
Где душе сладко, будто во сне.
Где знаком каждый угол и куст,
Где морозная ночь так тепла.
Много там всегда ласки, светла.
Песни литься хотят там из уст.
Улицы те обошёл я сто раз,
Домики те все запомнил мой
глаз.

Ностальгия

Детство улетает белоснежной птицей.
Больше никогда оно не возвратится.
С вами я прощаюсь, чувство-беззаботность.
Тяжело понять жизни этой сложность.
Эх, прощай же детство, здравствуй время-
юность,
Строго не суди ты меня за глупость.
Знаю: впереди ещё солнечное время,
Но прощаться с детством то ещё мне бремя.
Я пока что молод, со мной рядом юность,
Но уже приходит некая там мудрость.
К чёрту рассужденья, толку огорчаться,
Буду, пока молод, жизнью наслаждаться.
А как унесёт всё дивная стихия,
Юность мне напомнит чувство-ностальгия.

Стихи двадцать первого века

Зачем стараться над рифмой,
Если время стихов утекло?
Зачем увлекаться книгой,
Если вместо бумаги — стекло.

Зачем я вложил в это душу,
Если мир уже без души.
Зачем молчание нарушил?
Ведь никто не сказал мне:
"Пиши!"

Зачем и сейчас я в заметках,
Если есть и другие дела?
Мне теперь удаётся редко
Что-то годное из-под пера.

Зачем я вообще это начал?
Начал писать стихи...
Окрыленный жизни удачей,
Вдруг описывать начал мечты.

"Я не слышала про стихи"...
Я и сам бы про них не слышал...
Без родного душе "хи-хи"
Этот сборник бы так и не
вышел.

Пускай время стихов утекло.
Их уже не читать в темноте.
Но мне рифма даётся легко —
На стекле я пишу о тебе.

Мария Филимонова
ФГиЯК, 21 группа, 2 курс

Владислав Наумов
ФГиЯК, 21 группа, 2 курс

Письмо матери

Зажгутся огни на рассвете,
Но сердце мое никогда.
В полночном поезде смерти
Навек потеряла тебя.

Увозят вас, а мы плачем,
И жизнь промелькнула стрелой.
Ведь мой миленький, родненький
мальчик,
Ещё не вернулся домой.

Не думай о матери плохо,
Она понимает и ждёт.
И снова тебе обещает
Все страхи переживёт.

Ты бейся в бою, что есть мочи,
Мой славный солдатик-сынок.
Я буду молиться до ночи,
Чтоб Бог пощадил нас с тобой.

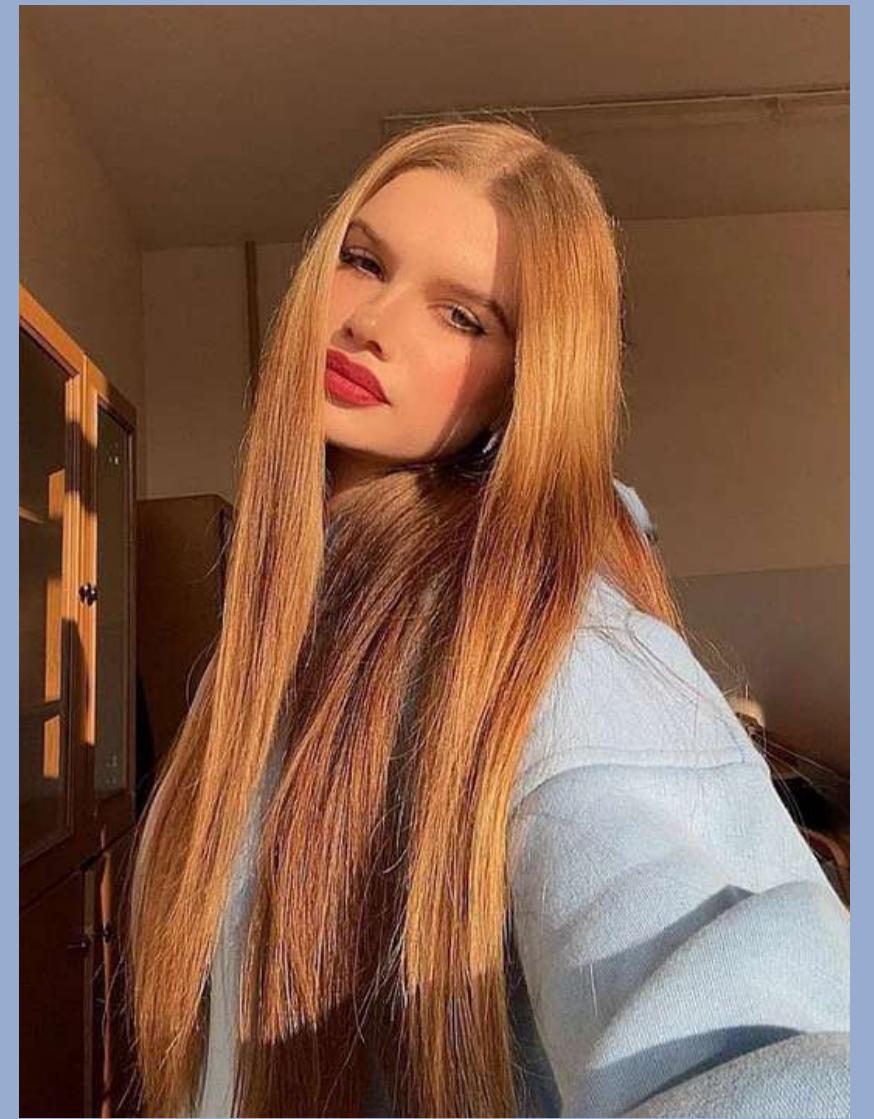
Тебе прошепчу эти строчки,
Письмо ж не дойдёт никогда.
Однажды прочту на листочке:
«За отвагу...помним всегда».

Моя родная

Мамочка, твоя любовь, как
нежный вечный вальс.
Твоя улыбка — радость и веселье.
Твой шепот песнь лугов святых.
А красоте твоей завидуют все
нимфы мира.

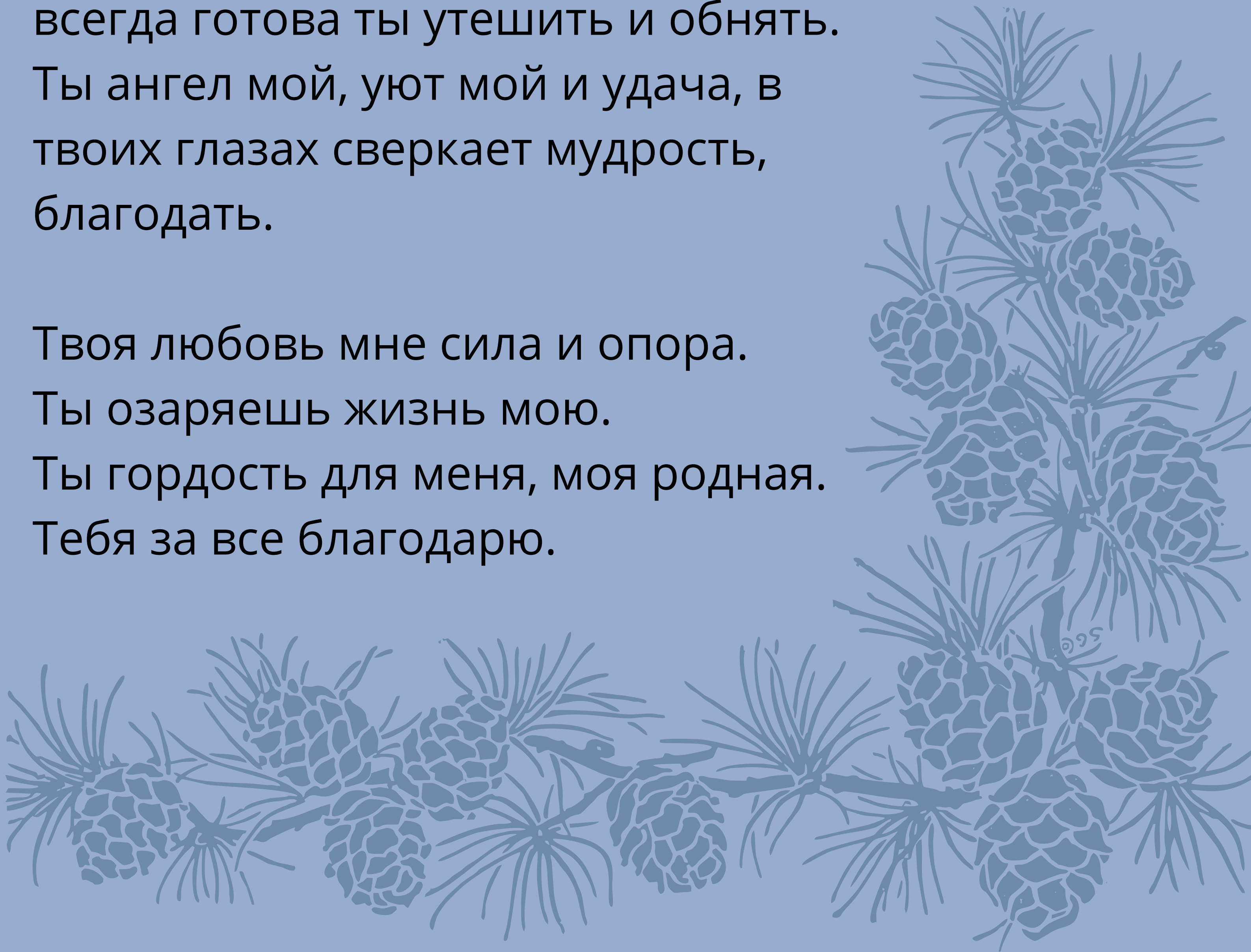
Как нежный ветер в полдень,
всегда готова ты утешить и обнять.
Ты ангел мой, уют мой и удача, в
твоих глазах сверкает мудрость,
благодать.

Твоя любовь мне сила и опора.
Ты озаряешь жизнь мою.
Ты гордость для меня, моя родная.
Тебя за все благодарю.

Полина Гурская

ФГиЯК, 21 группа, 2 курс

Шатилова Ярослава

Учащаяся 11 "А" класса

Средней школа №38 г. Витебска"

У памятника «Боль»

150 судеб...

150 имён...

На памятнике «Боль»

В граните и металле,

Погибшим в Афгане.

Мирные жители,

Головы склоните

В память о погибших

На чужой войне

Наших ребятах,

Не стойте в стороне...

Раны рубцуются –

Боль остаётся...

Боль матерей,

Невест и сестёр...

Боль – костёр,

Который не гаснет,

Его погасить

Никто не властен...

Время замерло здесь

И не лечит...

150 витебчан

Молодые,

Навечно...

Застацца ў жывых...

прысвечана 100-годдзю В.Быкава

80 гадоў назад пачалася Кіраваградская наступальная аперацыя. Яна праводзілася з 5 па 16 студзеня 1944 года войскамі 2-га Украінскага фронту з мэтай разгрому кіраваградскай групоўкі ворага і выхаду на раку Паўднёвы Буг. Агульны замысел аперацыі заключаўся ў захопе з поўначы і поўдня ўсёй кіраваградскай групоўкі нямецкіх войск з мэтай яе акружэння. На другі дзень аперацыі войскі павінны былі ўзяць горад Кіраваград.

Раніцай 5 студзеня войскі ўдарнай групоўкі фронту перайшлі ў наступленне. Дзеяннем пяхоты папярэднічала 50-хвілінная артылерыйская падрыхтоўка, у ходзе якой былі спынены вогненныя пунты ворага. Пасля пачатку аперацыі войскі прарвалі абарону ворага. Не раз прыйшлося нашым байцам адбіваць нямецкія контратакі.

Нягледзячы на поспехі савецкай арміі, вораг працягваў аказваць упарты супраціў, кідаючы ў атакі пяхоту і танкі. Упартыя баі працягваліся да сярэдзіны студзеня. Вораг не адступаў. 10 студзеня войскі фронту перайшлі да абароны. Яны прайшлі шлях 40-50 кіламетраў і замацаваліся на захадзе горада. На чацвёрты дзень Кіраваград быў вызвалены.

Пад Кіраваградам ваявалі 2 сябры – Пятро і Васіль. Яны некалькі гадоў ішлі ваеннымі дарогамі разам. У студзені 1944 года Пятро выратаваў свайго франтавога таварыша. Сябра паранілі ў ногі і живот. Пятро ў апошні момант паспеў падбіць гранатай фашысцкі танк, які наязджаў на параненага таварыша і ўжо чапляў полы яго шыняля. Ранены юнак трапіў пасля гэтага ў шпіталь. Лячэнне было доўгім — 3 месяцы.

Калі ранены баец пайшоў на папраўку, ён папрасіў медсястру прынесці яму аловак і паперу. Тая пацікавілася, каму будзе пісаць хворы. Малады чалавек прызнаўся, што нічога не ведае пра родных, хоча паведаміць пра сябе, бо бацькі чакаюць вестачкі. Медсястра спытала:

– Адкуль будзеш?

– З Беларусі. З Віцебшчыны. Ёсць такі Ушацкі раён у Віцебскай вобласці, вёска Бычкі называецца. Адчуваю, што родныя непакояцца, а там у мяне маці, бацька, сястра, брат.

Не ведаў юнак, які пісаў дадому, што там яго лічылі загінуўшым, бо бацькі атрымалі вестку, што іх сын загінуў на Кіраваградчыне.

Застацца ў жывых... Застацца, каб потым напісаць праўду пра вайну, стварыць праўдзівую ваенную прозу. Лёс збярог Васіля Быкава, каб наступныя пакаленні змаглі атрымаць праўду вайны.

Белла Шагал, фото взято
из сети Интернет

Пераклад главы "Спадчына" з кнігі Белы Шагал "Падпаленыя агні",
падрыхтавала Балаканова Алена, ФГІМК, 32 група

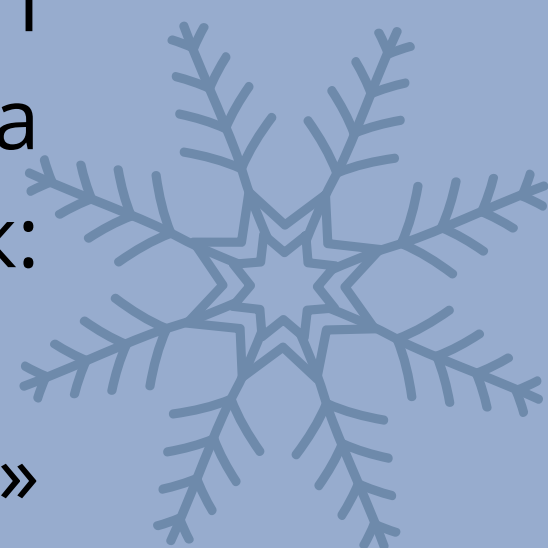
Бела Шагал (1892-1944) – да замужжа Берта Розэнфельд. Скончыла гімназію, ведала нямецкую і французскую мовы, філасофію, любіла літаратуру. Яна паступіла на гісторыка-літаратурна-філасофскі факультэт Маскоўскага ўніверсітэта, вучылася акцёрскаму майстэрству ў студыі Станіслаўскага.

У 1909 годзе пазнаёмілася ў Тэі Брахман з Маркам Шагалам. У 1915 годзе згулялі вяселле. А ў 1916 годзе нарадзілася іх адзінае дзіця – дачка Іда. Увосень 1923 года па запрашэнні Амбруаза Валара сям'я Шагала з'ехала ў Парыж. А 2 верасня 1944 года Бела памерла ад сепсісу ў мясцовай бальніцы.

«Падпаленыя агні» – гэта ўспаміны дзяцінства і юнацтва Белы, тады яшчэ Берты, і зусім трошкі – пра сустрэчу з Шагалам. Твор складаецца з трох частак: «Падпаленыя агні», «Першая сустрэча» і «Мае сшыткі».

Гэта вельмі пяшчотная, эмацыйная і «тонкая» кніга, якая цудоўна адлюстроўвае яўрэйскі побыт пачатку ХХ стагоддзя.

Часта, сочачы за поспехамі пэўнага вядомага чалавека, мы не заўважаем, што побач з ім таксама ёсць не менш творчыя, знакамітыя людзі. «Падпаленыя агні» – гэта добрая магчымасць пазнаёміцца з творчасцю Белы Шагал і, нарэшце, даведацца, што яна была не толькі музай выдатнага мастака, яго жонкай, але і, сапраўды, вельмі таленавітай пісьменніцай.

**Пераклад главы «Спадчына» з кнігі-ўспамінаў Белы Шагал
«Падпаленыя агні»**

Мне чамусьці хочацца пісаць, мала таго – пісаць на нязграбным родным дыялекце, на якім я і казаць-та (лепш гаварыць) не казалася (не гаварыла), з тых часоў як пакінула бацькоўскі дом.

Дзіцячыя гады раптам вяртаюцца здалёк, падступаюць усё бліжэй і бліжэй, так блізка, што ўбіраюць маё дыханне.

Ясна бачу пухленькую дзяўчынку, што носіцца па ўсім доме, улятае (залятае) ва ўсе дзверы па чарзе ці залазіць на шырокі падваконнік і, стаіўшыся, ляжыць на жываце ды балтае задранымі нагамі, – гэта я.

Бацька, маці, абедзве бабулі, прыгажун дзядуля, уся наша сям'я і сем'і суседзяў, вяселлі і пахаванні, багацеі і беднякі, вуліцы і сады нашага мястэчка – усё працякае перад вачыма, як павольныя воды глыбокай Дзвіны.

Майго дома больш няма.

Усё прайшло, усё, напэўна, вымерла.

Бацька – да будзе ён нам заступнікам на нябёсах! – памёр. Маці жыве – Бог весць! – у гойскім горадзе, сярод чужых. Дзеці расеяны хто дзе – на гэтым і на тым свеце. Але з-за ўсёй згінуўшай спадчыны кожны забраў з сабой, як кавалак бацькоўскага савана, памяць аб родным доме (пра родны дом), яго дух.

Я разгортваю свой кавалак спадчыны – і падымаюцца пахі гэтага старога дома.

Вушы напэўняюцца гукамі: галасы ў краме, напэўнае малітваслоўе рабіна па вялікіх святах. Цені слізгаюць з усіх кутоў, і варта закрануць які-небудзь з іх, як ён захапляе мяне ў прывідны карагод. Цені абступаюць, штурхаюць у спіну, пляскаюць па плячах, хапаюць за рукі і за ногі, нарэшце, абляпляюць мяне ўсе разам, быццам мушыны рой, які гудзіць у спякотны поўдзень. І нікуды ад іх не схавацца.

І вось аднойчы мне захацелася вырваць з небыцця дзень, гадзіну, хвіліну таго забытага жыцця.

Але як... як, Божа мой, ажывіць імгненні? Здабываць кроплі жыцця з засохлых успамінаў так цяжка! Тым больш што гэтыя бедныя ўспаміны цьмянеюць, цьмянеюць і ў хуткім часе знікнуць разам са мной.

Я бы хацела іх выратаваць.

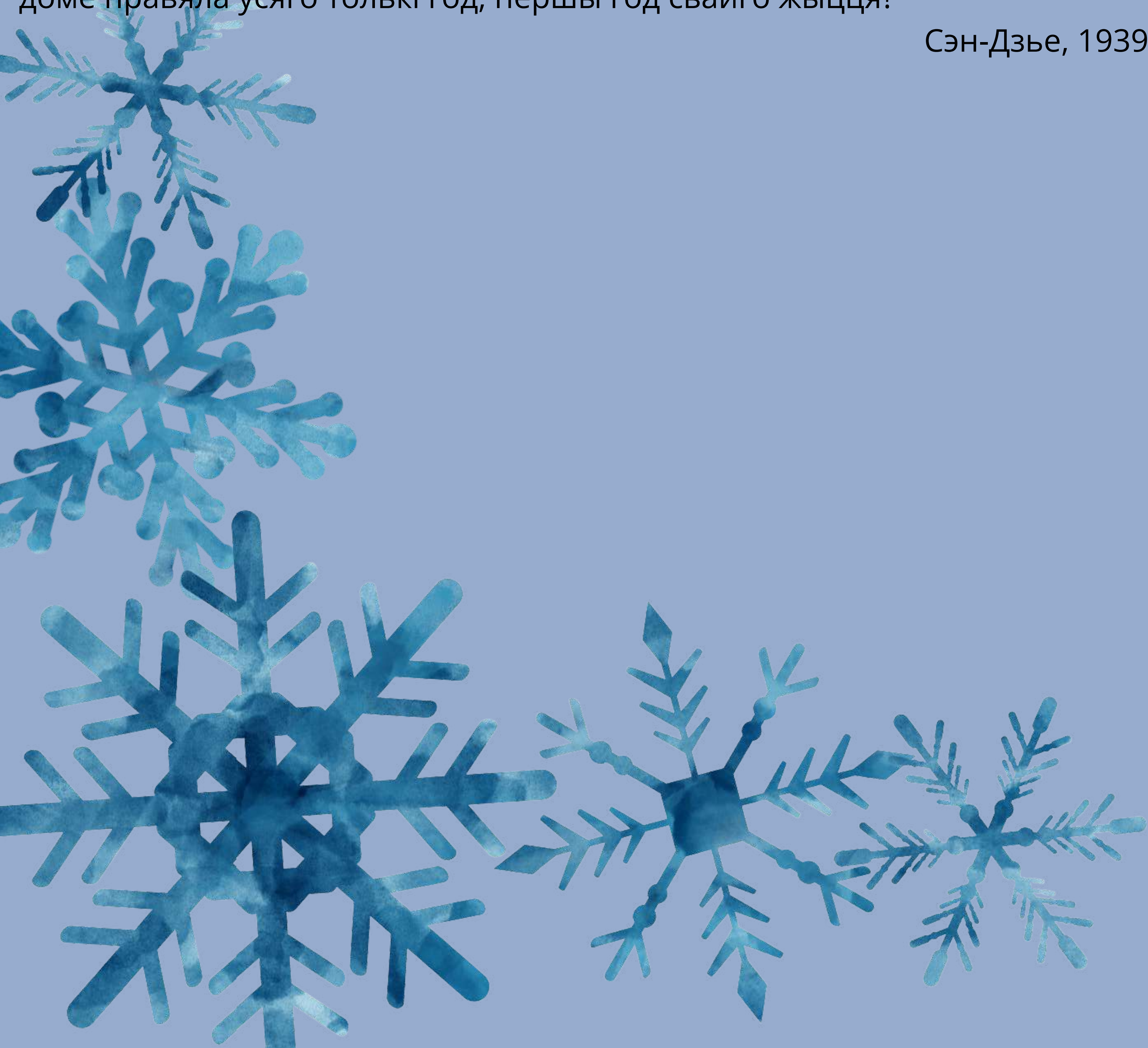
Дык і ты ж, мой верны, пяшчотны сябар, памятаецца, не раз прасіў мяне расказаць, як я жыла да сустрэчы з табой.

Што ж, пішу для цябе.

Табе наш горад яшчэ даражэй, чым мне. І ты сваім кахаючым сэрцам зразумееш усё тое, чаго я не здолею выказаць словамі...

Адно толькі мучыць. Ці зразумее мая крывіначка-дачка, якая ў тым доме правяла ўсяго толькі год, першы год свайго жыцця?

Сэн-Дзье, 1939

Горовой Андрей
ФГИЯК, 2 курс, 21 группа

月明かり
湖面に映す
静寂

夜の闇に
蓮の花ひらく
美しき光

夜の森で
鹿が舞い踊る
神秘の世界

Original: японский

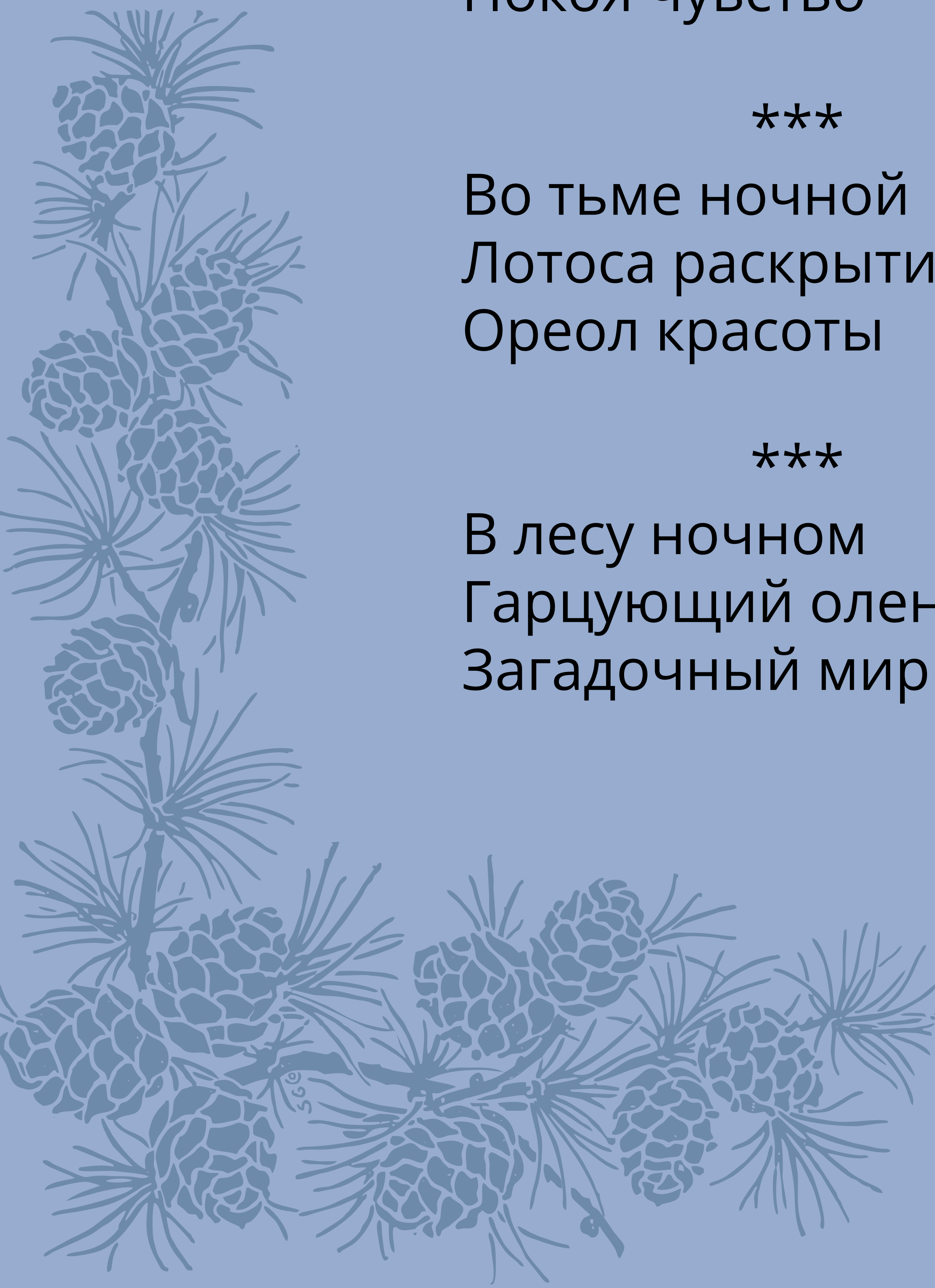

Свет луны яркий
Отражён озёрной
гладью
Покоя чувство

Во тьме ночной
Лотоса раскрытие
Ореол красоты

Перевод

В лесу ночном
Гарцующий олень
Загадочный мир

Ирина Самарина "Лабиринт"

"Когда кого-то обижаешь..."
Когда кого-то обижаешь
И осуждаешь за спиной –
Его же беды забираешь,
Ведь Бог всё видит над тобой.

И сделав близкому плохое,
И причиняя зло другим,
Ты не найдёшь себе покоя.
Исчезнет счастье словно дым.

И если злишься на кого-то,
Привычку новую возьми –
Взгляни на радостные фото,
Собаку с кошкой накорми...

Пройдись по парку, жизнь вдыхая,
Не проклиная врагов всех,
А детство, юность вспоминая,
И отыщи в душе любовь!

Когда отыщешь чувство это,
Что запылилось в злобе, лжи,
Считай, что к счастью есть билеты.
«Люблю весь мир!» - ты вслух скажи!

И больше не вини закаты
За то, что ты живёшь не так.
Они ни в чём не виноваты.
Виновных в зеркале найдёшь...

Начни благодарить рассветы
За то, что их встречаешь ты.
И Бог заметит точно это,
Добавит в сердце доброты.

А обижать людей и жалить –
Всегда ущербности портрет.
Пора бы к берегу причалить
С названьем светлым "Злобы нет".

Инна Муштакова
ФГИЯК, 3 курс, 32 группа

Оригинал

Ірына Самарына "Лабірынт"

"Калі кагосьці крыўдзіш..."

Калі кагосьці крыўдзіш словам
І асуджаеш за спіной –
Яго ж ты ліха забіраеш,
Бо Бог усё бачыць над табой.

І зрабіўшы блізкаму дурное,
І робячы зло іншым,
Сабе не знойдзеш ты спакою.
І шчасце знікне нібы дым.

Калі злуешся на кагосьці,
Ты звычку новую вазьмі –
Зірні на радасныя фота,
Сабаку з кошкай накармі...

Прайдзіся па парку, жыццё удыхні,
Не праклінаючы ворагаў ўсіх,
Дзяцінства з юнацтвам успомні,
Каханне адшукай у душы!

Пачуццё гэта, калі адшукаеш,
Што запылілася ў злосці, хлусні,
Лічы, што ёсць квітка на шчасце.
"Люблю ўвесь свет!" - услых ты скажы!

Больш не вінаваць заходы
Бо ты не так жывеш.
Яны ні ў чым не вінаваты.
У люстэрку вінаватых знойдзеш...

Пачні дзякаваць святанні,
Бо толькі Ты іх сустракаеш.
І заўважыць Бог дакладна Гэта,
Дадасць у сэрца дабрыні.

А крыўдзіць людзей і джаліць –
Заўсёды партрэт недасканаласці.
Пара б да берага прычаліць
Са светлай назвай "няма злосці". *Перевод*

Эсэ "Беларусы"

На сусветнай карце ў цэнтры Еўропы знаходзіцца мая Радзіма – Беларусь. Гэта незвычайна прыгожы край, на зямлі якога, нібы блакітныя хусткі, раскінуліся азёры (жамчужына маёй роднай поўначы – Браслаўскія азёры), стужкамі пераразаюць яе тэрыторыю рэкі Сож і Днепр, Дзвіна і Нёман. Народ маёй краіны шануе і беражэ сваю прыроду, імкнучыся захаваць яе ў чысціні і парадку для будучых пакаленняў. Беларусь – гэта таксама лясны край. Белавежская пушча – унікальны прыродны запаведнік, на тэрыторыі якога жывуць магутныя, велічныя істоты – зубры. Калісьці Мікола Гусоўскі раскажаў пра гэту жывёлу ў сваёй паэме “Песня пра зубра”, а таксама распавёў пра сваю Радзіму з гонарам за яе і павагай.

Беларусы – гэта народ з багатай гісторыяй і ўнікальнай культурай. Яны славяцца сваёй працавітасцю, гасціннасцю і добрасардэчнасцю. Мае землякі заўсёды клапацяцца пра добры ўраджай, таму што хлеб – аснова жыцця чалавека. А яшчэ адзін беларускі хлеб – гэта бульба! Нідзе ў свеце вас не пачастуюць такой смачнай бульбай! А колькі страў з яе могуць прыгатаваць беларускія гаспадыні! Гэта і дранікі, і зразы, і клёцкі, і многае іншае. Нездарма у беларускай песні пяецца: “З бульбы клёцкі, з бульбы каша... Вось такая бульба наша!”

Адна з адметных рыс беларусаў – гэта здольнасць да стварэння і захавання традыцый. Беларуская народная культура багатая на песні, танцы, рамёствы і разнастайныя промыслы. Мае землякі актыўна захоўваюць і перадаюць гэтыя традыцыі наступным пакаленням, каб яны не забываліся і не губляліся з часам. Толькі на Беларусі вы пабачыце ўнікальныя слуккія паясы, якія вырабляліся на мануфактурах ў даўнія часы, у спёку мае суайчыннікі любяць апрацаваць ільняное адзенне, якое ратуе ў гарачыню, а калі вы захочаце пабачыць беларускі лялечны тэатр, то любы беларус вам нагадае пра батлейку, з якой і пачынаецца сапраўднае тэатральнае мастацтва.

Мне вельмі падабаецца, што беларусы з’яўляюцца народам, які надае важнае значэнне адукацыі і ведам. Мае суайчыннікі актыўна развіваюцца ў розных галінах навук, мастацтва і спорце, прыцягваючы ўвагу сусветнай супольнасці сваімі дасягненнямі. Адукацыя, атрыманая ў Беларусі, высока цэніцца ў свеце. Імя майго земляка Жарэса Іванавіча Алфёрава добра пацвярджае гэта меркаванне.

Яшчэ Беларусь – краіна, якая заўсёды будзе помніць свае незагойныя ваенныя раны. У кожнай беларускай сям’і жыве памяць пра продкаў, якія змагаліся ў гады Вялікай Айчыннай вайны на фронце. Беларусы памятаюць імёны Веры Харужай і бацькі Міная, свята Дзень Перамогі – галоўнае ў маёй краіне і гэта невыпадкова: толькі памятаючы пра мінулае, можна будаваць будучыню.

Нарэшце, беларусы адрозніваюцца сваёй прыязнасцю і гатоўнасцю дапамагчы іншым. Яны заўсёды падтрымаюць сваіх суседзяў і сяброў у цяжкія часы. Ва ўсім свеце беларусы вядомы сваёй гасціннасцю, што прываблівае іншых людзей.

Беларусы – гэта народ з унікальнымі рысамі характару, культурай і традыцыямі. Здольнасць да стварэння, любоў да прыроды, імкненне да ведаў і прыязнасць вылучаюць іх сярод іншых народаў. Я ганаруся маёй краінай і маімі землякамі і буду працаваць на карысць Радзімы ў будучым.

Басня И. А. Крылова "Ворона и Лисица"

Уж сколько раз твердили миру,
Что лесть гнусна, вредна; но только все не
впрок,
И в сердце льстец всегда отыщет уголок.

Вороне где-то бог послал кусочек сыру;
На ель Ворона взгромоздясь,
Позавтракать было совсем уж собралась,
Да призадумалась, а сыр во рту держала.
На ту беду Лиса близехонько бежала;
Вдруг сырный дух Лису остановил:
Лисица видит сыр, Лисицу сыр пленил.
Плутовка к дереву на цыпочках подходит;
Вертит хвостом, с Вороны глаз не сводит
И говорит так сладко, чуть дыша:
«Голубушка, как хороша!
Ну что за шейка, что за глазки!
Рассказывать, так, право, сказки!
Какие перушки! Какой носок!
И, верно, ангельский быть должен голосок!
Спой, светик, не стыдись! Что, ежели, сестрица,
При красоте такой и петь ты мастерица, –
Ведь ты б у нас была царь-птица!»
Вещуньяина с похвал вскружилась голова,
От радости в зобу дыханье спёрло, –
И на приветливы Лисицыны слова
Ворона каркнула во все воронье горло:
Сыр выпал – с ним была плутовка такова.

Оригинал

Байка І.А. Крылова “Варона і Ліса”

Як шмат разоў ужо сцвярджалі свету,
Што ад ліслівасці – паскудства. Ёй толькі шкода.
Між тым усё дарэмна гэта:
У сэрцы для падлізы знойдзецца свабода.

Вароне неяк Бог паслаў кавалак сыру;
Варона на яліну ўзабралася
І да сняданку ўжо падрыхтавалася,
Але задумалася, у дзюбе сыр трымала.
Ды як на тое ліха Ліса тут прабягала;
І раптам сырны пах Лісу спыніў:
Лісіца сыр убачыла – яе ён паланіў.
На пальчыках Хітруха да дрэва падыходзіць,
Хвастом туды-сюды, а позірк не адводзіць.
Салодкім гэткім кажа галаском:
“Мая ты красачка, якое хараство!
Якое пер’ейка, якая дзюбка!
Такіх не мае і галубка!
Якая шыйка, што за вочкі!
І, пэўна, слаўны галасочак!
Дык заспявай жа, ясачка мая!
Пяеш, напэўна, ты не горш за салаўя”.
Ад пахвалы Вароніна кружыцца стала галава,
Ад радасці дыханне ёй перахапіла.
У адказ на тое, што прамовіла Ліса,
Варона каркнула з усёй птушынай сілы.
Сыр выпаў – і яго Шальмоўка ўхапіла.

Перевод

Пераклад рускай народнай казкі “Гусі-лебедзі”

Жылі мужык ды баба. У іх была дачка ды сыночкі маленькі.

— Дачушка, – сказала маці, – мы пойдзем працаваць, беражы братку! Не сыходзь са двара, будзь разумніцай – мы купім табе хустачку.

Бацька з маці пайшлі, а дачка забылася, што ёй загадвалі: пасадзіла братку на траўку пад акенца, сама пабегла на вуліцу ды загулялася.

Наляцелі гусі-лебедзі, падхапілі хлопчыка, панеслі на крылах.

Вярнулася дзяўчынка, глядзь – браткі няма! Войкнула, кінулася туды-сюды – няма!

Яна яго гукала, слязьмі аблівалася, галасіла, што ліха будзе ад бацькі з маці, – братка не адгукнуўся.

Выбегла яна ў чыстае поле і бачыць: сіганулі ўдалечыні гусі-лебедзі і зніклі за цёмным лесам. І тады скеміла дзяўчынка, што яны панеслі яе братку: пра гусей-лебедзяў даўно хадзіла нядобрая пагалоска, што яны сваволілі, маленькіх дзяцей з сабой зносілі.

Кінулася дзяўчынка наўздагон. Бегла-бегла – і ўбачыла: стаіць печ.

— Печка, печка, ці не бачыла, куды гусі-лебедзі паляцелі?

Печ ёй адказвае:

— Пачастуйся маім аржаным піражком – скажу.

— Буду я яшчэ аржаны пірог есці! У майго таты і пшанічныя не ядуцца...

Печ ёй не адказала. Пабегла дзяўчынка далей – стаіць яблыня.

— Яблыня, яблыня, ці не бачыла, куды гусі-лебедзі паляцелі?

— Пачастуйся маім лясным яблычкам – скажу.

— У майго таты і садовыя не ядуцца...

Яблыня ёй не адказала. Пабегла дзяўчынка далей. Цячэ малочная рака з кісельнымі берагамі.

— Малочная рака, кісельныя берагі, куды гусі-лебедзі паляцелі?

— Пачастуйся маім простым кісяльком з малачком – скажу.

— У майго таты і вяршкі не ядуцца...

Доўга бегала дзяўчо па палях ды па лясах. Дзень сыходзіць да вечара, рабіць няма чаго – трэба ісці дадому. Раптам бачыць – стаіць хатка на курынай ножцы, з адным акенцам, вакол сябе паварочваецца.

У хатцы старая Баба Яга прадзе кудзелю. А на лавачцы сядзіць братка, гуляе са срэбранымі яблычкамі.

Дзяўчынка ўвайшла ў хатку:

— Добры вечар у хату, бабуля!

— Добры вечар, дзеўчына! Навошта на вочы з'явілася?

— Я па імхах ды па балотах хадзіла, сукенка на мне вымакла, прыйшла пагрэцца.

— Сядай пакуль кудзелю прасці.

Баба Яга дала верацяно, а сама пайшла. Дзяўчынка прадзе – і раптам з-пад печы выбягае мышка і кажа:

— Дзеванька, дзеванька, дай мне кашкі, я табе нешта раскажу.

Дзяўчынка дала ёй кашкі, а мышка і кажа тады:

— Баба Яга пайшла ў лазню, каб у печы выпаліць. Яна цябе вымыевыпарыць, у печ пасадзіць, засмажыць і з'есць, сама на тваіх костачках пакатаецца.

І сядзіць дзяўчынка ні жывая ні мёртвая, плача, бедная, а мышка ёй зноў:

— Не чакай, бяры братку ды бяжы, а я за цябе кудзелю папраду.

Дзяўчынка ўзяла братку і пабегла. А Баба Яга падыходзіць да акенца і пытаецца:

— Дзеўчына, ці прадзеш?

Мышка ёй адказвае:

— Праду, бабуля...

Баба Яга лазню падрыхтавала і пайшла па дзяўчынку. А ў хаце няма нікога. Баба Яга аж залямантавала:

— Гусі-лебедзі! Ляціце ў пагоню! Сястра братку панесла!..

Сястра з браткам дабегла да малочнай ракі. Бачыць – ляцяць гусі-лебедзі.

— Рэчанька, матухна, схавай мяне!

— Пачастуйся маім простым кісяльком.

Дзяўчынка паела і падзякавала. Рака схавала яе пад кісельным беражком.

Гусі-лебедзі не пабачылі, праляцелі міма.

Дзяўчынка з браткам зноў пабегла. А гусі-лебедзі вярнуліся, ляцяць насустрэч, вось-вось убачаць. Што рабіць? Гора! Бяда! Стаіць яблыня...

— Яблыня, матухна, схавай мяне!

— Пачастуйся маім лясным яблычкам.

Дзяўчынка з'ела і падзякавала.

Яблыня яе захінула галінкамі, прыхавала лісточкамі.

Гусі-лебедзі не пабачылі, праляцелі міма.

Дзяўчынка зноў пабегла. Бяжыць-бяжыць, ужо не так і далёка засталася. Тут гусі-лебедзі ўбачылі яе, загергеталі – налятаюць, крыламі б'юць, толькі і глядзі, братку з рук вырвуць.

Дабегла дзяўчынка да печы:

— Печка, матухна, схавай мяне!

— Пачастуйся маім аржаным піражком.

Дзяўчынка хутчэй – піражок у рот, а сама з браткам – у печ, села ў чалеснічкі.

Гусі-лебедзі паляталі-паляталі, пакрычалі-пакрычалі і ні з чым паляцелі да Бабы Ягі.

Дзяўчынка падзякавала печы і разам з браткам прыбегла дадому. Неўзабаве і бацька з маці прыйшлі.

Галіне Данілаўне...

Марія Радишевская
Учащаяся Полоцкого
колледжа ВГУ
имени П. М. Машерова

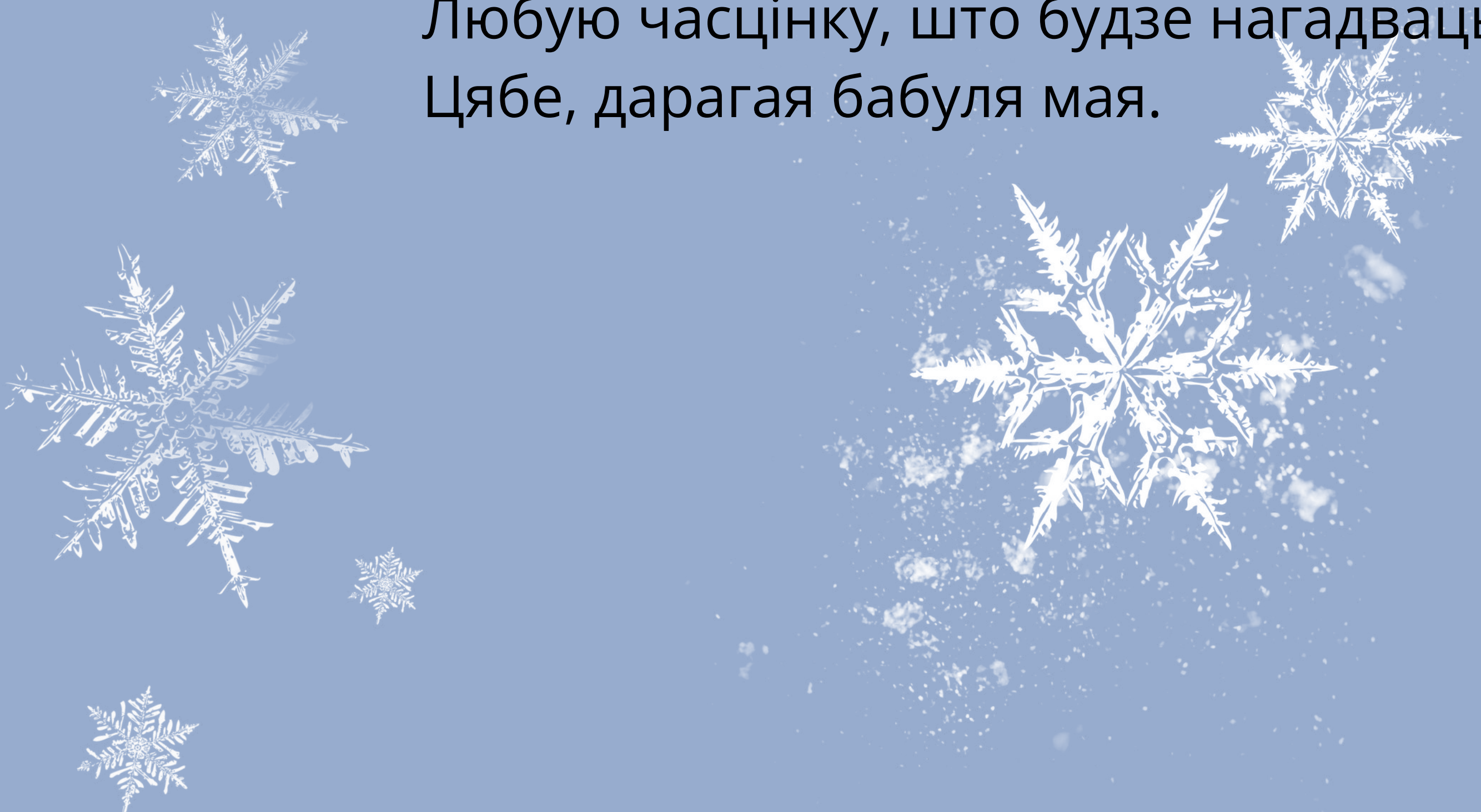
Бабуля міленька, Галіна Данілаўна,
Дзе ж ты, чаму не побач са мной?
Ці ведаеш ты, колькі ўсяго я
Хацела б абгаварыць з табою?

Каледж, паступленне і праца
настаўніка.

Хачу паслухаць, што скажаш ты мне.
Шукаю ў каледжы сляды тваёй
творчасці.

Хоць штосьці хачу пакінуць сабе.

Мне мама казалася, што ты тут вучылася.
З таго часу шукае душа ўсё мая
Любую часцінку, што будзе нагадваць
Цябе, дарагая бабуля мая.

Звёздочка

Помнишь, Маяковский писал,
Что звёзды зажигают и что это кому-то нужно?
Так вот, в моей жизни ты самая нужная звезда,
Без твоего света мне моментально становится грустно.

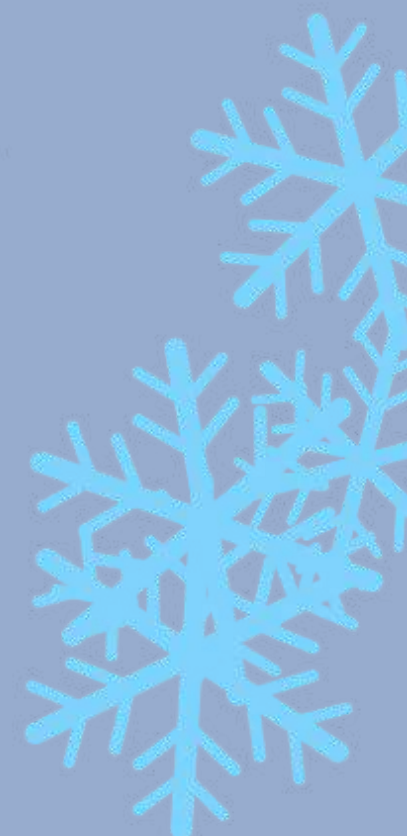
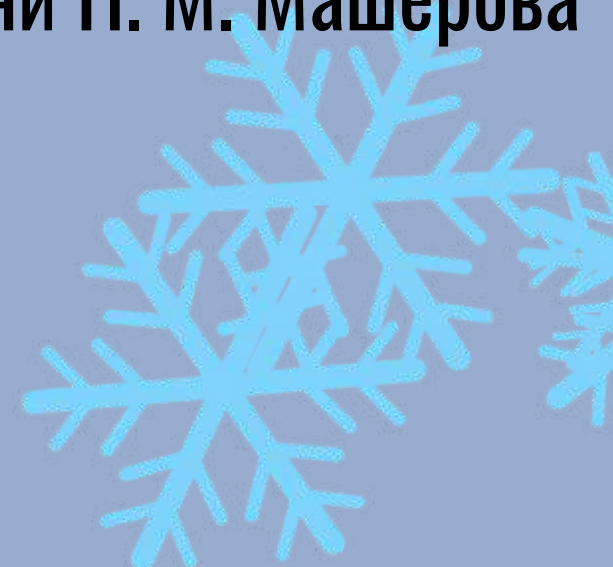
И жизнь превращается в серый комочек
отравы,
Который глотаю сквозь силу я каждое утро,
Идя на работу, я думаю только о том, что мне
грустно,
Что там, на работе, меня будут ждать ещё одни
разные яды.

И, конечно, завал из отчётов, докладов,
улыбок,
Что натягивают специальными мазями, как для
ботинок.
Я хочу купить точно такую же мазь, но она
стоит дорого,
Она стоит звезду, но тебя ведь найти очень
сложно мне...

Если видишь меня, моя самая яркая звёздочка,
То гори ты поярче, так, чтобы видели все.
И тогда не придётся мне тратить твой свет на
разные тюбики,
Я смогу улыбнуться и сам в благодарность
тебе.

Татьяна Стародуб
Учащаяся Полоцкого
колледжа ВГУ
имени П. М. Машерова

31 декабря на ФГияКе состоялась премьера "ФГияКовского оркестрика любви", который поздравил с Новым Годом профессорско-преподавательский состав и студентов.

Также 2024 год на факультете пройдет под несколькими хештэгами: **#ОСВОБОЖДЕНИЮВИТЕБСКА_80**, **#ВИТЕБСКУ_1050**, **#БЫКОВУ_100**, **#ЗОЛОТОМУВЕКУФИЛФАКА_50**

По случаю этих мероприятий, ФГияК запустил тематический календарь, посвященный важным событиям для нашего города.

21 февраля, в Международный день родного языка, в ВГУ имени П.М. Машерова прошла праздничная акция "Под небом Витебска: ВГУ многонациональный", в которой принимали участие студенты факультета гуманитаристики и языковых коммуникаций студенты факультет обучения иностранных граждан.

фотографіі взяты с ТГ-канала ВГУМашерова

Белыя сыплюцца долу крышталікі...

Белыя

сыплюцца долу крышталікі,

Белыя

крышацца хмаркі ўгары.

Сосны

захутаны ў белыя шалікі.

Белая

мітусь у белым бары.

Белая

мяккая ціша няхрусткая,

Белай

дрымотай спавіты кусты.

Белае

белле... Зіма беларуская...

Што ж

мне не дорыш снягурачку ты?

Ніл Гілевіч

Рэдакцыйная калегія часопіса:

Бароўка Ванда Юльянаўна — доктар філалагічных навук, прафесар;

Здольнікаў Віктар Віктаравіч — кандыдат філалагічных навук, дацэнт;

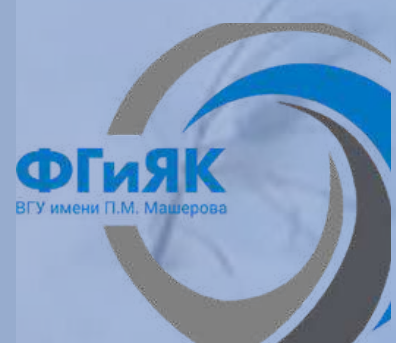
Крыклівец Алена Уладзіміраўна — доктар філалагічных навук, дацэнт, прафесар кафедры рускай і беларускай філалогіі, член Саюза пісьменнікаў Беларусі;

Лапін Іван Людвігавіч — кандыдат філалагічных навук, прафесар;

Русілка Вольга Іванаўна — кандыдат філалагічных навук, дацэнт, член Саюза пісьменнікаў Беларусі.

Галоўны рэдактар часопіса:

Царава Дар'я Сяргееўна — студэнтка 2 курса ФГіМКа спецыяльнасці "Рамана-германская філалогія" ВДУ імя П.М. Машэрава.

ФГияК – не отставать от времени!

Тэлеграм канал факультэта:
t.me/vsu_fhlc

Кантакты для сувязі:
+375 (29) 294-63-15
neoksidmagnia@gmail.com
(галоўны рэдактар часопіса)